

DORO

Duše křehké bojovnice

Vystoupení metalové legendy WARLOCK na festivalu Wacken Open Air v roce 2004 zůstalo jen jednorázovou záležitostí. Formace se na scénu doopravdy nevrátila a Doro svou vlastní skupinu neopustila. Čas, strávený s na krátkou chvíli oživenými WARLOCK, se ovšem duše zpěvačky patrně hluboce dotknul, což nezbytně stylově poznamenalo její aktuální album „Warrior Soul“. Největší inspirací pro Doro Pesch ale přesto byla jiná, pro ni zcela nová zkušenost – filmová role ve snímku švýcarského filmaře Lukeho Gassera „Anuk – Cesta válečníka“ – o které křehoučká a srdečná metalová bojovnice měla přirozeně (s patřičným nadšením) především chuť se bavit.

Tvá nová deska určitě potěší příznivce WARLOCK. To byl ale asi svým způsobem tvůj úmysl, vzhledem k tomu, že čas WARLOCK evokuje už pohled na obal alba „Warrior Soul“...

Ano, ano. Obal namaloval stejný umělec, který dělal artwork pro WARLOCK, Geoffrey Gillespie. Co se hudby týče, snažili jsme se především stvořit velké množství metalových hymen, které by se fanouškům dobře zpívaly. Hodně

„Aby dnes člověk přežil, musí v sobě nést duši bojovníka. V tom smyslu jsem chtěla písní „Warrior Of Soul“ dát lidem sílu.“

Doro

jsem si dali záležet na basových linkách. Skutečně jsme chtěli natočit album, které by znělo moderně a svěže, ale přesto bylo zároveň takovým návratem ke kořenům – album, z kterého by byl cítit odkaz WARLOCK. Přáli jsme si, aby na něm bylo mnoho krásných melodií. Vše nakonec dopadlo přesně tak, jak jsme si to představovali. Skládání nám tentokrát šlo skvěle. Do toho všeho přišla nová inspirace z práce na filmu „Anuk – Der Weg des Kriegers“ (Anuk – Cesta válečníka), který jsme natáčeli vloni v září a pro který jsem vlastně pořídila titulní píseň z nové desky „Warrior Soul“. Ta práce mi dodala novou motivaci. Byl to jeden z vrcholných okamžiků mého života. A poté, co jsem se z natáčení vrátila, složila jsem hned ještě pár dalších písní. Takže jsem při práci na albu měla samé úžasné zkušenosti.

Po skončení natáčení filmu jsi napsala pro jeho soundtrack ještě jednu píseň, která se však už na tvé album nedostala.

Píseň „On My Own“ jsem napsala společně s režisérem a scenáristou snímku Lukem Gasserem a zpěvákem Marcem Storacem z KROKUS. Původně jsem ji chtěla zahrnout na své album, jenže Luke byl zklamán, že pak pro soundtrack k jeho filmu nezbude už nic speciálního. A tak jsem řekla: „No, dobře, rozumím, zůstane jen na soundtracku.“ Pořídila jsem ji ve studiu Foolpark ve Švýcarsku. Tam jsme také udělali její mix, který dopadl úžasně a proto můj hlas zní moc krásně. A tak jsem se rozhodla, že za každou cenu chci pracovat na dalších skladbách právě v tomto studiu. Jela jsem tedy do Německa, vzala jsem si z domova vše, co jsem potřebovala, a vrátila se do Švýcarska, kde jsme pak nahráli mnoho z kytarových linek již dříve složených skladeb i další zbrusu nové písně. Luke byl během celé té doby s námi a přispěl mnoha dobrými nápady. Jeho přístup k mé hudbě byl pro mě velmi neobvyklý. Nakonec jsme část desky smíchali ve Švýcarsku a další pak v Německu a ve Spojených státech, konkrétně v New Yorku, kde jsme dělali s lidmi, s kterými se znám už asi od roku 1995, především s Mi-

kem Goldbergem, který nakonec vše spojil dohromady. Takže jsem na této desce dělala s mnohými různými a naprosto úžasnými lidmi. Mně se to moc líbí, když můžu pracovat ve více studiích. Nebaví mě zdržovat se delší dobu na jednom místě. Je to úplně jiná věc, když jsem každou chvíli v jiné zemi. (smích) Samozřejmě je pro mne především důležité mít všude možnost dělat s lidmi, kteří mají rádi tento druh hudby, kteří rozumějí mým písním.

Kdy budeme moci slyšet skladbu „On My Own“ a zhlédnout tvůj filmový debut?

Film se dostane do kin letos v říjnu. Zároveň vyjde i soundtrack.

Můžeš nám povprávět něco více o roli, kterou ve filmu ztvárňuješ, a vůbec o samotném natáčení, jež podle toho, co jsi naznačila, muselo být hodně vzrušující?

Je to úžasná role. Od začátku jsem věděla, že mi sedne, že se s ní dokážu ztotožnit.

Ve filmu jsou vlastně dvě výrazné ženské postavy. Jedna z nich je Mera, kterou hraju. Je to mladá lovkyně, která chodí po světě se svým lukem. Pak se vrací do rodné vesnice, kde je její otec starostou. Vesnice je přepadena nepříteli. No a Mera společně s hlavním hrdinou, což je samozřejmě Anuk, se pouští do boje proti zlu. Z lovkyně se změní ve skutečnou bojovnici... Je to opravdu moc krásný příběh a pro mě bylo jeho natáčení nepředstavitelným dobrodružstvím. Brodili jsme se sněhem a ledem,

což přidalo mé hře na autentičnosti. (smích) Nemusela jsem hrát, že je mi zima a že mě vítr šlehá do obličeje. (smích) Pak se natáčelo rovněž mnoho scén na koních... Byla to nádhara!

Přijeli také filmaři z Paříže, lidé, kteří dělali na snímcích jako „Gladiátor“, „Mission Impossible“ nebo „James Bond“... Bylo nesmírně vzrušující tohle všechno prožít, být součástí něčeho takového, vidět zblízka, jak se na filmech pracuje. Což mě právě, jak jsme už zmínili, totálně nadchlo a inspirovalo. Byl to úplně jiný svět...

Už jsem vlastně viděla první scény a jsem z nich fascinovaná. Hodně záběrů z filmu jsme použili pro videoklip k titulní skladbě „Warrior Soul“. Klip je také součástí limitované verze alba, na kterou se dostaly i dvě bonusové skladby – „Angel In The Dark“ a „1999“. Tato edice vyjde ve speciálním balení, které vypadá, jako by bylo z kůže, i když se nejedná o pravou kůži. Takže bude stát za to si ji pořídit. Samozřejmě je na ní i mnoho dalších úžasných věcí. (smích)

Má pro tebe letopočet 1999 nějaký speciální význam?

Ano... Jedná se vlastně o baladu s akustickými kytarami a překrásným, ale nesmírně smutným textem. Je to na jedné straně milostný příběh o věcech, které člověk chce vrátit zpátky. Současně je to ale i takový politický song. Váže se k tomu, že v roce 1999 bylo ještě všechno ve světě relativně v pořádku. A pak najednou o dva roky později přišly velké teroristické útoky a od té doby žijeme všichni v určitém nepřijemném napětí. Svět je ve válce. Takže pro mne je rok 1999 symbolem nostalgie, stesku po klidu a bezpečí, v kterém se nám tehdy zdálo, že žijeme.

Když už jsme u těch bonusových kompozic, které na běžném vydání desky chybí, a tak je mnoho z tvých fanoušků hned tak neuslyší, mohla bys stručně popsat i tu druhou píseň z limitované edice alba „Warrior Soul“, skladbu „Angel In The Dark“?

Je to střednětempá balada... Těžko popsat... Člověk ji musí slyšet. Původně jsem chtěla mít obě písně normálně na desce, jenže firma říkala, že pro limitovanou edici alba musí být něco speciálního navíc, takže se musím rozhodnout, co pro ni vyřadím. Pro mě to bylo dost obtížné rozhodování. Obě skladby odpovídají kvalitou ostatním písním na desce. Nejsou to kompozice, které by jinak zůstaly ležet ladem nebo které bych použila pro B strany singlů. Ale neměla jsem na vybranou.

Mimochodem na desce je ukrytá ještě jedna skladba navíc, ale tu už budou muset fanoušci odhalit sami. (smích)

Jako nejpřekvapivější mi na aktuální desce přišla skladba „Creep Into My Brain“. Je pro mne nečekaně tvrdá a je v ní zároveň tolik progresivních elementů. Jak jsi k tomuto zvuku dospěla? S kým jsi na této kompozici pracovala?

V podstatě na všech skladbách jsem dělala s celou kapelou. Ale kytarista Joe Taylor, s kterým vždy moc ráda skládám hudbu, je tím, kdo vkládá do písní ten heavy a temný groove. Mně se to líbí, a když už jsem chtěla natočit něco více tradičně metalového, nechala jsem mu tentokrát větší prostor pro jeho ideje. Především jeho jsou i nápady v písní, na kterou se mě ptáš. Je skutečně trochu jiná. Bylo to patrně, už když jsme byli ve zkušebně a pracovali na ní. Ale zároveň se mi natolik líbila, že jsme se rozhodli ji na albu nechat. Říkali jsme si, že bude dobře, když budeme mít na desce takové pěkné zpestření.

Jinak si myslím, že je hezké, když se celá kapela podílí na psaní skladeb. Všichni jsou pak rádi, cítí uměleckou svobodu, můžou vnést něco svého, což vytváří tu správnou uvolněnou atmosféru mezi muzikanty ve skupině.

Ovšem stále hrozně ráda skládám hudbu také s Garym Scrugsem z Nashvillu. On často přichází se základními idejemi pro mnohé z našich písní. Když se nám některý jeho návrh zalíbí, necháme ho, aby ho rozvinul. No, a my jej pak v kapele ještě dál rozpracováváme. Tentokrát z jeho hlavy vzešly hlavní melodické linky pro „Above The Ashes“ a vlastně i pro „Warrior Soul“. Takže to míváme hodně pestré. Některé skladby dáváme dohromady spolu. Pro jiné člověk využije někoho zvenku. Pak jsou písně, které si složí sama, anebo mi stačí, když si k nim sednu jen s některým z kytaristů. Každá píseň si žádá jiný přístup. Například pouze s Joem jsem dělala na „Strangers Yesterday“ a na „Shine On“, což byla mimochodem první píseň, kterou jsme složili pro tuto desku. Napsali jsme ji na památku bývalého šéfa AFM RECORDS Andyho Allendorfera, který zahynul vloni při automobilové nehodě. Byl to úžasný člověk, muzikant, a tak krásně jsme spolu vycházeli... Byla to vlastně spontánní reakce na tuto smutnou událost. Většina písní byla inspirována určitými životními situacemi. Některé mají hlubší vnitřní základ a souvisejí s konkrétním pocitem a zkušeností. Jsou ale i jiné, které byly postaveny hlavně na silné melodii a dobrém groove.

A nejspíš právě díky tomu, že každá skladba vznikala za jiných okolností, zni nakonec deska „Warrior Soul“ tak rozmanitě a svěže, a to je na ni tolik balad... Ovšem každá z nich má v sobě jakoby jiný cit. Nejsou tu ani dvě kompozice, které by byly napsány podle stejného modelu. Ty jsi nespolehála na žádné osvědčené struktury a postupy. Což podle mne svědčí o tom, že jsi do skladeb vložila skutečně své nehlubší vnitřní prožitky.

Když věci vycházejí z tvého srdce a z tvé duše, pak se nemůžeš nikdy splést a udělat něco špatně. Nesmíš své nápady a pocity přilížit dlouho potlačovači a říkat si, že se k nim vrátíš jindy, protože pak se část emocí vytratí, a už se ti zdá, že určitá melodie není správná nebo že text nezní dobře. Takhle se nedá pracovat. Ty nejlepší věci vznikají, když reaguješ spontánně na různá vnuknutí – když cítíš, že v tobě něco hoří. Například „In Liebe Und Freundschaft“ jsem